І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St
Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 450-5740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 62. TWO SECTIONS (SECTION I) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СВОБОДА, СУБОТА, 1-го КВІТНЯ 1972 No. 62. VOL. LXXIX.

Христос Воскрес — Воістину Воскрес

„МИНЕТЬСЯ НАША ВЕЛИКА П'ЯТНИЦЯ І МИ ДОЧЕКАЄМОСЯ СВІТЛОЇ ПАСХИ"

ВЕЛИКОДНЄ ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ІЄРАРХІЇ ФІЛЯДЕЛЬФІЙСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ

Перше Христове Воскресіння припадало на час святкування жидівського свята Пасхи. Це святкування, таке дороге для нашого Спасителя, пригадувало день визволення жидів з єгипетської неволі сотки років тому. Щорічна пасхальна вечеря була немов повторенням їхньої останньої вечері в Єгипті. Вони постили вісім днів, згадуючи визволення з рук Фараона під час їх переходу через Червоне море та багато інших допустів, що їх вони мусіли зазнати, заки стали нацією, а Господь вчинив їх вибраним народом.

Наш Спаситель тому вибрав таку форму для своєї Пасхальної Вечері, щоб започаткувати Новий Завіт, записаний Його власною Кров'ю. Він сам став пасхальним Агнцем, „який світу гріх забирає" (Ів. 1,29). Він сам став нашою пасхальною жертвою — дальше є нашою новою Пасхою — кормом нашої нової пасхальної вечері.

Св. Павло стверджує, що „всі ми, що в Христа Ісуса охристилися, у смерть Його христилися" (Рим. 6,3). Отже злучені з Христом і в Христі, ми пройшли з Ним через Червоне море Його Крови — і стали звільнені з оков вічної смерти. „Ми поховані з Ним через хрищення на смерть, щоб як Христос воскрес із мертвих славою Отця, і ми теж жили новим життям" (Рим. 6,4). Те саме прекрасно висловлене в нашій Воскресній Утрені: „Вчора я був похоронений з Тобою, Христе! Сьогодні я разом співвоскресаю з Тобою! З Тобою вчора співрозпинався, Сам прослави мене, Спасе, в царстві Твоїм".

О, яка це для нас потішаюча і підбадьорлива правда нашої святої віри! Український нарід — розпорошений по великих просторах цієї країни, живе в малих громадах. Інші, подібно розкинені по всьому світі, відтяті від тіла нашої нації залізною заслоною безбожного комунізму, якою він прикриває своє володіння релігійного і національного гнету. Одначе без огляду на всі ті перешкоди і поділи, ми всі тісно злучені з Христом, нашим Спасителем.

Наша свята віра вчить нас, що ми є „Христове тіло, і члени кожний зокрема" (Кор. 12,27). Ми „всі одно у Христі Ісусі" (Гал. 3,28).

Ця злука нас усіх у Христі дає нам право стати дітьми Божими (Ів. 1,12) і накладає рівночасно на нас певні святі обов'язки для спільної справи нашої Церкви і Народу — ми мусимо помагати один одному. Бо „як страждає один член, страждають усі з ним члени" (Кор. 12,26). Тому кожний з нас мусить жити і провадити себе, як живий і співдіючий член тіла нашої Церкви. Кожний мусить журитися і дбати про добробут, зріст і розвій кожної парохії, товариства чи організації, кожної із наших єпархій та Помісної Української Католицької Церкви, як цілости. Тільки таке особисте і щире співдіяння дасть кожному ціль і унапрямлення та високу й шляхетну причину зусилля і нагоду заслужити небесну нагороду. Це дасть силу немічним, розвагу слабим, бодрість і витривалість переслідуваним і вчинить ціле тіло святої Церкви міцним і живучим.

Подумайте тільки, скільки доброго може зробити посвята лише одного відданого мужчини-священика, або одної — монахині. Які щедрі благословенства спливають з небес на ціле наше суспільство, навіть через таку одну посвяту.

Ми є вдячні Господу Богу, що в кожній нашій парохії є віддані миряни-чоловіки і жінки, які є прикладом такої посвяти. Таких вповні відданих є багато поміж нашими звичайними парохіянами, членами, чи провідниками рідних церковних і національних організацій. Це є ті, що невтомно жертвують важко запрацьовані гроші на шляхетні і добродійні цілі нашої Церкви і Народу. Це є ті, що засвідчують свої зобов'язання не пустими словами, але конкретними ділами. Ви їх знайдете кожної неділі в церкві. Без будь-якого нарікання, вони радо жертвують свій час, енергію і знання, щоб зміцнити одність тіла нашої Церкви в Христі.

Розуміючи вагу нашої одности в Христі і наших окремих зобов'язань для святої справи нашої Церкви, всі українці католики повинні без обмежень дати зі себе найкраще для добра цілости. Кожний повинен бути співучасним у відповідальності за добро загалу. Байдужість і засада „моя хата скраю" — хоч би навіть одного члена, ослабить цілий організм. Сила нації полягає в одності особливо в одності з Христом. Злучені з переможно воскреслим Христом, який смертю смерть подолав, і в Ньому злучені одним з одним, ми створимо наймiцніший союз, який взагалі може бути.

Маємо запевнення неба, що наша переслідувана Церква і наш поневолений Нарід не буде вічно перебувати в гробі терпіння, якщо будемо стояти біля Христа. Минеться наша Велика П'ятниця і ми дочекаємося світлої Пасхи. Перейдемо Червоне море поневолення і переслідування та ввійдемо в обіцяну землю нашого славного воскресіння.

Тому не дозвольмо, щоб хто-небудь міг знищити нашу святу одність в Христі. Незгода — це смертельна загроза, яка завжди нищила і буде нищити наш церковно-національний організм.

„Полюбім один одного, щоб могли ми однодушно визнавати Отця і Сина і Святого Духа" — нашого Господа і Бога, Який є осередком і силою, в Якім ми „живемо, рухаємося й існуємо" (Діян. 17.28). Так об'єднані в цей світлий день Христового Воскресіння: „Радіймо цим Празником і обнімім друг друга. Назвім братом і тих, що ненавидять нас і ради Воскресіння пробачмо їм усе" (Воскресна Утреня).

Щасливого і благословенного Великодня бажаємо Вам усім!

Христос Воскрес!

Воістину Воскрес!

Дано при катедральному соборі Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії у Філядельфії, Па., в празник Благовіщення Пресвятої Богородиці, 25 березня року Божого тисяча дев'ятсот сімдесят другого.

† АМВРОЗІЙ
МИТРОПОЛИТ
Філядельфійський
Архиєпископ

† Іван
Єпископ Помічник

† Василь
Єпископ Помічник

Коло півмільйона берлінців відвідують кревних по комуністичному боці

Берлін. — В минулу середу 29 березня о год. 6 вранці відкрились вперше за останніх 6 років 6 перехідних пунктів у внутрішньо-берлінському „мурі ганьби", як теж три інші такі перехідні станиці і маси мешканців із Західнього Берліну почали плисти до східньої частини міста під комуністичним режимом, щоб відвідати своїх рідних, приятелів і знайомих, з якими довгими роками не мали можливости побачитись. Засадниче договорення в цій справі прийшло ще у вересні мин. року між амбасадорами чотирьох велико-держав у Німеччині, але щойно тепер східньо-німецькі комуністи дозволили це перевести в життя. При переході перевіряють тільки особисті довідки без ніяких інших перешкод. У 5ох станицях, що їх комуністичні власті із Східнього Берліну відкрили були в Західньому Берліні, зареєструвалось до відвідин переходу 163.289 осіб, але для дальшої подвійної скількости західніх берлінців зголошено аплікації мешканцями східнього Берліну. Ця „концесія" стосується тільки мешканців Західнього Берліну, яким впродовж 8-х днів дозволено на херехід до Східнього Берліну.

Банґладеш судитиме 1.100 пакістанських вояків

Дакка. — Уряд Банґладешу рішив поставити перед військовий суд 1.100 пакістанських військовиків, як воєнних злочинців. Мають поділити їх на дві категорії — одних судитиме трибунал з участю міжнародних юристів, других — самі тільки бенґальці з Банґладешу. Між тими, що їх судитимуть, будуть пакістанські генерали А. А. К. Ніязі і Рао Фарман Алі Хан, тепер в індійському полоні, а заочно судитимуть також теперішнього шефа штабу пакістанської армії генерала Тікку Хана. Їм закидають видачу наказів, внаслідку яких переведено масакру сотень тисяч цивільних бенґальців, коли пакістанський уряд намагався силою здавити автономний рух бенґальців у Східньому Пакістані, теперішньому Банґладеші.

УНС склав $7,070.00 на Фонд Оборони Людських Прав

Джерзі Сіті. — Як уже відомо з попередніх повідомлень, Екзекутивний Комітет УНС на перші повідомлення про нову хвилю арештів українських інтелектуалістів комуністичним режимом в Україні висигнував із свого Фонду Наглої Потреби $5,000.00 на акцію оборони людських прав заарештованих, що її веде створений при Секретаріяті СКВУ і очолюваний сенатором Павлом Юзиком Комітет Оборони Людських Прав, та створений з ініціятиви СКВУ Міжнародний Комітет Оборони Людських Прав, що його очолює колишній прем'єр Канади Джон Діфенбейкер. Рівночасно Екзекутивний Комітет УНС звернувся із закликом до своїх членів, щоб і вони складали свої пожертви на ту ціль, висилаючи до всіх своїх 460 Відділів збіркові листи. Із пожертв урядовців та працівників Головної Канцелярії УНС та із перших повернених уже збіркових лист Відділів і від поодиноких членів вплинуло досі $2,070.00, отже разом досі від УНС вплинуло на оборону людських прав в Україні $7,070.00. Пожертви далі надходять. Зібрані фонди УНС передає на призначену ціль за посередництвом УККА.

Віра ВОРСКЛО

ВОЗРАДУЙСЯ, ХРИСТОС ВОСКРЕС

Возрадуйся, Христос
воскрес!
Квітки розкрили очі,
П'ють сонця мед, блакить
небес,
Життя хвалити хочуть.

Новий кільчиться урожай.
Чиїсь святі долоні
Збирають смуток і відчай
І радість б'є у дзвони:

Христос воскрес! Радій,
співай!
В думках, в душі обнова.
Воскресне, встане Рідний
Край
В багатстві, славі знову.

Не знищать леза
блискавиць
Думок з любови скутих.
Встають упавші вгора
ниць,
Знедолені й забуті.

Весна шумить, весна гуде
У всій красі і силі.
Христос іде! Христос іде!
Шепочуть квіти білі.

Покинутий, забутий хтось,
Судом людей розп'ятий?
До нього теж іде Христос.
Для всіх сьогодні свято.

У Північній Ірляндії надія сплітається з острахом за майбутність

Белфаст. — Лідер північно-ірляндських протестантських екстремістів Вілліям Крейґ заповів дальшу боротьбу проти безпосереднього британського правління над тією країною, встановленого розпорядком британського прем'єра Едварда Гіта та затвердженого палатою громад у Лондоні. Крейґ закликає до проводження страйків, перешкоджування в комунікації й доставі електричного струму та взагалі до непослуху владі включно з неплаченням податків і комірного. До Крейґа приєднався димісіонований прем'єр Браєн Фолкнер, який ще недавно належав до більш поміркованого крила і таврував був Крейґа за його екстремізм. Католицькі екстремісти також ще не відмовились від давньої тактики терору. Але поруч із тим становищем екстремістів загальний настрій в Північній Ірляндії покращав і атмосфера стала легша, у вижиданні загального заспокоєння. Припускають, що той загальний настрій примусить екстремістів припинити саботаж супроти заходів, що їх застосує назначений на справжнього диктатора у Північній Ірляндії лідер британської палати громад Вілліям Вайтлов, який хоче довести до співпраці протестантів і католиків та відповідної ревізії конституції.

У Туреччині терористи вбили трьох західніх фахівців „закладників"

Анкара. — Турецькі терористи з підпільної так званої Турецької Народної Армії Визволення вбили трьох „закладників", що їх схопили були кілька днів тому з їхнього помешкання в містечку Уніє над Чорним морем, де вони працювали, як цивільні службовики фахівці від радарних споруд, на турецькій радарній стації. Вбитими були два англійці й один канадієць, у віці 25-45 років. Поліція віднайшла криївку терористів у селі Кізільдере за 60 миль від згаданого містечка Уніє. Злочинці узалежнили звільнення трьох їхніх однодумців-в'язнів. Директор поліції не захотів узагалі входити в переговори з терористами і жадав їхньої капітуляції. Коли вони відмовили — поліція здобула той дім у селі і знайшла там тіла пострілляних трьох західніх фахівців та 10-ох терористів. Турецький прем'єр Нігат Ерім вислав депеші британському прем'єрові Едвардові Гітові та канадійському прем'єрові Елліо Трудо з висловами глибокого жалю з приводу того злочину. Ті самі терористи вбили були в травні мин. року ізраїльського генерального консула.

Український Католицький Університет у Римі влаштовує третій літній академічний курс

Рим. — Згідно з повідомленням Українського Пресового Бюра цьогорічний літній академічний курс при Українському Католицькому Університеті ім. св. Климента Папи відбудеться на протязі цілого місяця, а саме від 15 червня до 15 липня. Подібно як і попередні два курси, цьогорічний курс буде присвячений насамперед богословській проблематиці, а далі різним українознавчим дисциплінам, як також і кільком загальним теоретичним проблемам. Запрошені викладачі з-за океану, европейських країн та місцеві римські професори УКУ подадуть курсантам цілу програму, яка збагатить їхнє знання, підвищить академічний рівень їх студій в інших університетах, як також практично допоможе у виконуванні їхньої суспільної та релігійної праці серед наших громад. Як і попередніх років, керівництво УКУ очікує слухачів з різних прошарків та професій — від молодих студентів до священиків та культурно-освітніх працівників. Студентам можуть бути зараховані ці курси у їх школах, про що буде видана окрема посвідка, а тим, які в майбутньому схочуть здобути академічний ступінь при УКУ, цей літній курс зарахується, як один семестер регулярних студій.

На викладачів запрошено таких професорів УКУ: Кир Володимира Маланчука (богословіє), о. Мирослава Марусина (літургіка), о. Івана Музичку (проблеми душпастирської теології і суспільного виховання), Константина Біду (історія української літератури), Василя Лева (церковно-слов'янська мова), Радослава Жука (церковне мистецтво), Михайла Марунчака (українські поселення), Петра Ісаєва (історія України), Богдана Боцюркова (становище релігії в СССР), Юрія Старосольського (українське право), Богдана Казимиру (суспільні питання), В. Мацькова (бібліотекарство), Петра Зеленого (агрономія), Богдана Цимбалістого (виховна психологія), Василя Маркуся (дер-

(Закінчення на стор. 4-ій)

ПОМЕР ПЕРВОІЄРАРХ УГПЦЕРКВИ В КАНАДІ БЛАЖЕННІШИЙ МИТРОПОЛИТ ІЛАРІОН

Вінніпеґ. — В середу 29 березня ц. р. тут помер на 91-му році життя Блаженніший Митрополит Іларіон, Голова Української Греко-Православної Церкви в Канаді, видатний український учений — мовознавець, і історик Церкви, видавець і письменник, колишній міністер освіти і згодом віроісповідань в уряді Української Народної Республіки, дійсний член НТШ, відомий під світським іменем і прізвищем, як Іван Огієнко. Останні роки важко хворів і перебував у шпиталі.

Св. п. Блаженніший Митрополит УГПЦеркви Іларіон

Народжений у Брусилові на Київщині св. п. Іван Огієнко закінчив 1909 р. філологічний факультет Київського Університету, де студіював під проводом проф Володимира Перетца і де, після закінчення студій, був приват-доцентом на катедрі мови і літератури, і з 1918 року професором цього ж Університету. З того ж року був міністром освіти в уряді Української Народної Республіки і після переїзду уряду до Кам'янця Подільського в 1919 році визначився як організатор і ректор Кам'янець-Подільського Державного Українського Університету. З кінця 1919 до 1921 р. був міністром віроісповідань в уряді УНР і з 1920 р. в Польщі уповноваженим цього ж уряду. В 1926-1932 роках був професором церковнослов'янської мови і палеографії на православному факультеті Варшавського університету. Хіротонізований в 1940 р., став архиєпископом холмським і підляським і в 1943 року митрополитом. Після переїзду на еміграцію в 1944 році спочатку перебував у Швайцарії і в 1947 р. переїхав до Канади, де з 1951 року очолив Українську Греко-Православну Церкву в Канаді.

Св. п. Митрополит Іларіон — Іван Огієнко був автором багатьох праць з українського мовознавства, славістики, історії Церкви, культури, канонічного права, в тому таких, як „Українська культура" (1918) „Історія українського друкарства" (1925), „Костянтин і Мефодій" (у двох томах 1927-1928), „Складання української мови" (2 томи, 1937-1938), „Українська Церква" (2 томи, 1942), „Слово про Ігорів похід" (1949), „Історія української мови" (1950) та багатьох інших. Працював видатно також, як перекладач св. Письма та багатьох богослужбових книг на українську мову, був автором ряду віршованих творів релігійного змісту, як також видавцем таких журналів як „Рідна мова" і „Наша Культура" у Варшаві в 1933-1939 роках та „Слово Істини", „Наша Культура" і згодом „Віра й Культура" у Вінніпегу.

Похорон Блаженнішого Митрополита Іларіона призначений на вівторок 11 квітня у Вінніпегу і буде переведений багатьма належними санові Блаженнішого обрядами.

Ювілейна гостина і забава в Менор Джуніор Коледжі відложені до 16-го вересня ц.р.

Філядельфія. — Як уже широко інформовано в українській і американській пресі, відомий наш Менор Джуніор Коледж, що його ведуть Сестри Василіянки, відзначає в цьому році своє 25-річчя. З цієї нагоди заплановано ряд ювілейних імпрез, головні з яких мали відбутися в наступну суботу й неділю, 8 і 9-го квітня. На суботу, 8-го квітня, був запланований коктейл о год. 7-ій вечора, опісля мала бути святочно-ювілейна вечеря і, вкінці, від год. 9-ої вечора до 1-ої ночі мала відбутися танцювальна забава у великій авдиторії Коледжу. Всі ці імпрези були заплановані вже кілька місяців тому і, плянуючи їх, перочено, що саме на той час, 8 і 9 квітня, попадають Страсна Субота і Великдень за старим (юліянським) календарем. (Місцеві українські парафії відзначають свята вже за новим (григоріянським) календарем). Ствердивши, що ювілейні прийняття і забаву помилково визначено на суботу, яку нарід в Україні та частина католицьких і православні українські парафії у вільному світі відзначають, як страсну, Ювілейний Комітет без вагання відкликав їх, не зважаючи на пороблені вже заходи і понесені кошти, відкладаючи їх до суботи, 16-го вересня. Ювілейні Богослуження і Концерт — за старим календарним стилем — Великодну Неділю, 9-го квітня, відбудуться згідно з проголошеним пляном: о год. 12-ій вполудне буде відправлена Архиєрейська Свята Літургія з участю Владик Василя Лостена і Томи Велша, а о год. 2-ій по полудні відбудеться концерт з участю молодечих хорів Коледжу та хору „Прометей" під диригентурою Михайла Длябоги і при фортепіяновому акомпаніяменті Оленки Куземської та з виступом оперової співачки Марії Лисогір при фортепіяновому акомпаніяменті Наталії Котович.

„ПИСАНКИ" БІЛЯ БІЛОГО ДОМУ

Вашингтон. — У понеділок 3-го квітня поблизу Білого Дому відбудеться традиційне дитяче святкування Великодня. Там гратимуть кілька оркестр, виступатимуть клowни й ін. актори, а діти будуть розшукувати приховані чоколядні яєчка-„писанки". Сподіваються, що туди прибудуть кілька тисяч дітей з батьками.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $18.00, на пів року — $9.50, на 3 місяці — $5.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Від Голготи до Воскресіння

Відродження віри в Бога — Творця всесвіту, в науку Христа, що був розіп'ятий на Голготі за проповідування Божого Слова, і в Його воскресіння — серед українського й інших поневолених Москвою народів незаперечне. Проце можуть свідчити не тільки повідомлення підпільної преси в Україні і в інших „республіках" СССР, не тільки твори захалявної літератури, як, наприклад, Олександра Солженіцина, але й навіть висновки та ствердження офіційних совєтських чинників. Доповідачі і промовці під час атеїстичної конференції, яка відбувалася у липні минулого року в Москві, стверджували у своїх виступах, що щораз більше молоді, навіть комуністичної, навертається не лише до віри в Бога, але й відкрито бере участь в релігійних обрядах, у церковних відправах, шукаючи душевного заспокоєння в релігії і відповіді на тривожні для молодих людей питання.

Характеристичними для ренесансу релігійних почувань можуть бути мотиви у творчості молодих сучасних поетів України. Львівський поет Ігор Калинець присвятив свою поширювану в українському „Самвидаві" збірку поезій „Підсумовуючи мовчання" засудженому на 14 років ув'язнення і заслання історикові Валентинові Морозові, висловлюючи при цьому бажання, щоб ця книжка стала для В. Мороза „хоч на мить хусткою Вероніки на хресній дорозі". Свій „Тренос" — плач над ще однією хресною — тобто Морозовою — дорогою він поділив на десять „страстей", порівнюючи їх з зупинками Христової хресної дороги. Сучасність увязнється поетові „голготою провінційного суду", замаскованого „галуззям кодексів", важкою дійсністю, що в ній побратими відсахуються навіть без срібняків і в якій треба шкодувати за біблійним Юдою, і молиться Божій матері, щоб дала „і нам торкнутися негаснучих слідів". І просить „спасти нас від найбільшого гріха — байдужості до вогню". Ще в іншого молодого поета, родом із Волині, автора циклу віршів „Відшукування прирученого", заключний вірш переплетений мотивом „Христос воскрес".

Як провесняні підсніжники і пролісок, що провіщають близьке пробудження природи, недалеку весну, всі ці мотиви і згадки у поетичній творчості це тільки натяки — прочування того, що має прийти — радісно і переможно здійсниться — після всіх зупинок страсної дороги — Воскресіння людей і народу.

Великодні дзвони

Споконвіку Великдень був нерозривно пов'язаний із дзвонами: вони ж на Воскресній Утрені сповіщають „Христос Воскрес" і кладуть край смуткові, коли від покладення Плащаниці на Страсному Тижні дзвони мовчали. Але в Україні мовчать дзвони й на Великдень — і мовчать круглий рік. Бо в цілому Совєтському Союзі безбожницька большевицька влада поставила поза законом церковні дзвони. Обурило це й совєтського письменника, нобелівського лавреата Олександра Солженіцина, який недавно протестував у листі до Леоніда Брежнєва, чому в СССР скасовано чудову традицію церковних дзвонів.

Дзвони на Великдень — це те, що ялинка на Різдво. Це — символ радости з приводу перемоги життя над смертю. Цього року на Великдень, як і в багатьох попередніх роках, тільки в українських святинях поза Україною дзвонитимуть дзвони і тільки вільні українські люди можуть одверто й голосно говорити, що з найбільшої із найбільших містерій Воскресіння Христового український нарід черпає віру у воскресіння похороненої і притолоченої каменем ворожої окупації української державної волі. В обставинах глибокої міжнародної деконьюнктури, в якій перебуває тепер українська визвольна проблема, віра в українську правду і невмирущість ідеї волі є фундаментом, на якому спирається все мислення і все діяння розпорошених у діяспорі українських людей.

Впродовж пів сторіччя свого панування в Україні всі найпрецизніші засоби русифікації, включно з поліційним терором і найбільш рафінованою пропагандою, не зуміли викоренити в народі ані його почуття національної окремішности, ані релігійности. Тепер ми є свідками відродження такої національної гідности і гордости, якої — на превеликий жаль — не було у широких народних масах в Україні під час визвольної війни - революції 1917-20 рр. Християнізм надто глибоко вріс в український ум й душі, щоб можна було його заступити марксо - ленінізмом чи іншими штучними ученнями. Великдень — особливо урочиста нагода, коли українці всіх християнських віровизнань виявляють своє признання до рідної віри й Церкви, свою радість з приводу Христового Воскресіння.

Д-р Степан Витвицький

ЩОБ МИ МОГЛИ ЗНОВУ ВГОРУ ПІДНЯТИ УКРАЇНСЬКУ ЧЕСТЬ

Подана нижче стаття сл. п. д-ра Степана Витвицького, Президента Української Народної Республіки в екзилі, була надрукована 34 роки тому п.н. „Всім нам великодні побажання" у великодньому числі львівського щоденника „Новий Час" з 24 квітня 1938 року. Передруковуємо цю статтю з огляду на актуальність висловлених у ній думок також і для сучасної еміграційної дійсности.

Нема ніяких терпінь ані нещасть абсолютних, самих по собі. Від способу, в який ми терпіння і нещастя сприймаємо, залежить їх сила і значення. Ми є творцями того „матеріялу", який нам доставляють вовнішні удари і від нас залежить, щоб вони були перетворені на остаточну перемогу. Не зовнішні сили розпоряджають нами, а ми розпоряджаємо тими силами та їх повертаємо на свої слуги, що служать нашому духовому під'сомові. Христова перемога на Голготі є наукою, яка учила, учить та учитиме людство по всі часи тої чудесної, найвищої з усіх творчости.

Нема теж абсолютних ударів для народу. Ніяка людина і ніякий нарід життєвих ударів не обмине. Вони — неминуче природне явище і дарунок долі. Без них не було б ні змагання, ні боротьби, і без них життя не мало б змислу, було б нудне і безцільне. Які б великі не були ті удари, вони нам не страшні, якщо діткнемо в нас ідея, що зветься народом і не впаде його дух.

Боротьба, яку ведемо, це змагання двох духових сил. Котра з них дасть від себе більше свого труду, умности, знання, серця, самовідречення, героїзму, посвяти — та переможе. Безупинне змагання, безнастанна творчість всіх вищих духових вартостей, радість з добутих осягів, почуття наростаючої народної сили, тісне співжиття всіх нас в спільних терпіннях, радощах, успіхах, побідах, помножения сил духа народу і його вічних цінностей — все те несе нам з собою боротьба. Чим сильніший наступ, тим вища скаля для напруги всіх наших сил. Кожний орач за плугом, кожна робота у робітничім варстаті, кожна праця в науковій робітні, кожне слово духовника до вірних, увесь невсипущий геройський труд української жінки й матері, кожне діло в розбудові нашої спільноти, кожна жертва своєм особистим добром для публічного — з думкою про службу одній Великій Справі — це акти поодинокі, далеко не всі, акти нашої оборони. Її організація й провід — це найвище завдання політики.

Справжні удари — це ті, які ми самі собі завдаємо. Українство — це ідея найбагатшого й найліпшого змісту та найкращої форми духового життя. На нього складаються протягом століть найвищі вияви української душі й ті, що сталися й ті, що творяться. Але не всі українські люди мають у собі щоденній свідомості велике досягнення нашого минулого. Не всі живуть Володимиром Великим, Романом Галицьким, Хмельницьким, Шевченком. Є багато серед нас таких, до яких промовляти здібна тільки сучасна дійсність. А та народна дійсність, яку ми створюємо своїм внутрішнім розвалом і внутрішньою війною всіх проти всіх, не ре за собою нікого. Не є ані розуміння, ані ідеалістичні, ані лицарські наші наступи й протинаступи та українству вони не придають ні світлости, ні чести, а кожний з них вдаряє сокирою в підставу національного життя. Українство — як співжиття в дусі діє дуже слабо, а це співжиття визначує надію.

В ім'я нашого існування ми мусимо з тої руїни вийти. Віримо в благородність українського ума й серця, віримо в моральну силу жертв, принесених для народу на протязі всієї нашої історії. Щоб у Великий Христовий День обновились до дна наші „таємні глибини сердечні", щоб ми зуміли перемогти самих себе, щоб ми своїми руками змогли знову вгору підняти українську честь, щоб була в нас однозгідна воля й думка та однозгідне діло. *Христос Воскрес!*

І ТАМ, І ТУТ...

І там, і тут хмарки біжать,
Сміється вітер молодий,
Зелено руняться збіжжя
І наливаються сади.

І там, і тут ліси шумлять,
Весна клекоче в грудях рік,
Встає невиспана земля
І сипле іскри з-під ніг.

І там, і тут малює став
Далекі заграви пожеж,
І шепчуть спрагнені уста:
„Христос воскрес!"
Невже? Невже ж?

РОМАН КУПЧИНСЬКИЙ

ПИСАНКИ

Виводить мама
дивним писачком
по білому яйці
воскові взори.
Мандрує писанка
по мисочках
із цибулиним
золотим узвором,
з настоями
на травах і корі,
на весняним
і на осіннім зіллі —
і писанка
оранжево горить
у філігранним
сплетіві ліній.
То вже вона,
як дивовижний світ,
то вже дзвенить,
як згусток сонця,
буяють буйно
квіти у росі,
олені бродять
в березневім соці.
І стилізовані
сплітаються сади
у маєві
густих обрамлень,
мережиком
найтоншим мерехтить
геометричний
космацький орнамент.
. . . І я поплив
у світ дитячих мрій.
На білі
колискові оболоні
котилися
писанками із гори
Ясні сонця
у мамині долоні.

ІГОР КАЛИНЕЦЬ

Я. Татомир

В ОБОРОНІ ПОСТАВМО — СЛОВО

Думки, що їх висловив проф. В. Одайник у статті „Досвід вчить" („Свобода" з 24 березня ц. р.), правильні та актуальні. Демонстрації, які начисляють менше як 5 000 учасників, не варто влаштовувати, бо вони дадуть невеликий ефект. Досвід вчить, що багато ефективнішими є добре обдумані, оригінальні виступи малих груп, такі, як протести наших студентів під час виступів Євтушенка, виступ наших жінок в Об'єднаних Націях.

Тут хочемо лише додати дещо до думок проф. Одайника. Автор обмежується виключно аналізою демонстрацій, і його стаття може залишити враження, що великі демонстрації або згадані вище виступи малих, але агресивних груп — це єдині засоби протесту проти переслідування наших братів і сестер на Рідних Землях.

На нашу думку, основним, найбільше діючим і на далеку мету найуспішнішим засобом протесту є друковане слово. Маємо тут на думці: листи, звернення, летючки, меморіяли, афіші, брошури, спеціяльні книжкові видання, статті, дописи та платні оголошення у чужомовній пресі.

Дещо зроблено у нас на цьому полі, головно завдяки видавництву „Смолоскип" та нашому студентству, зокрема студентству, згуртованому у ТУСМ'і, але все це тільки маленька частина того, що ми можемо і повинні робити на цьому полі.

Зовсім немає малих, але добре виданих брошурок, не всі летючки на відповідному рівні, і немає важкої артилерії — цілосторінкових оголошень у великих англомовних часописах.

Деякі із згаданих вище засобів, зокрема видання ілюстрованих брошур та платні цілосторінкові звернення в англомовній пресі, вимагають поважних коштів, і тут приходимо до ще одного дуже важливого засобу нашої боротьби за людські права наших братів і сестер на Рідних Землях, а саме — фінансових засобів.

На цьому полі не повинно бути ніяких труднощів, бо не повинно бути між нами нікого, хто пожалів би грошей на те, щоб спрямувати очі світу на ув'язнених Валентина Мороза, Чорновола, Караванського, Сверстюка і сотні інших, на ницьцену в Україні релігійну свободу, на брутальну русифікацію України.

Та все ж, коли „Свобода" проголосила перший список пожертв на Фонд Оборони Людських Прав в Україні (через 27 днів після того, як УНСоюз проголосив цю збіркову акцію), на тому списку було всього лише 76 прізвищ. 26-го лютого збірку на „Оборону Репресованих Українців" проголосив УКК. До 26-го березня ще не проголошено інформацій про цю збіркову акцію.

Важко зрозуміти, як це можливе, що у час, коли наш нарід бореться за основні вартості свого національного існування, серед нашої великої і заможної української еміграції у ЗСА знайшлося тільки 76 осіб, які негайно відгукнулися на заклики жертвувати на цілі допомоги Батьківщині. Поки що бодай ця неймовірно мала цифра — це єдина цифра, що її наша преса подала.

Звернімо більше нашої уваги і нашої енергії на два вище згадані засоби боротьби за людські права наших братів і сестер в Україні: на друковане слово та на фінансові засоби. Звернімо наші очі і наші серця на Батьківщину і даймо їй таку допомогу, якої важкі умовини в Україні вимагають.

Богдан Винар

УКРАЇНСЬКЕ АКАДЕМІЧНЕ ВИДАВНИЦТВО

(2)

І саме тому УАВ хоче розвинути одну ділянку із завданням зробити приступнішими для наукових кіл цінні українські праці. Це, очевидно, справа перекладів українських наукових праць в першу чергу на англійську мову. Про доцільність цього почину, мабуть, зайво говорити, про це вже багато писалось на сторінках української преси. Одночасно з тим небагато зроблено, не враховуючи монументального видання Енциклопедії Українознавства. На нашу думку, за 20 років це таки замало. І так, до друку готується вже тепер переклад одної з найкращих історій української літератури проф. Д. Чижевського, науковця з світовим ім'ям. Український мовою ця праця вперше побачила світ в рамені УВАН, її тепер автор доповнює і доведе до найновіших часів. Готується за ред. проф. Луцького серія перекладів клясиків української літератури, зокрема таких авторів, як В. Підмогильний, М. Куліш, В. Стефаник, М. Коцюбинський та П. Куліш („Чорна Рада"). Передмови до цих творів пишуть відомі літературознавці, в тому числі і неукраїнські. Це, очевидно, тільки початок, і ми покористування цих прикладом української літератури, бо ці видання потрібні не тільки для неукраїнського читача, але й для частини нашої молоді, передусім молоді другого і третього покоління.

Починаючи з 1948 р., появляється заходами ЮНЕСКО циклічний „Індекс Трансляціонорум", в якому докладно реєструється переклади з різних мов, в тому числі і української. У к р аїнський читач знайде там не дуже похвальну статистику, що ставить нас приблизно на рівні... Уганди.

Ще тільки один приклад. Мабуть, знову ж зайво говорити про те, що для об'єктивного зрозуміння українського історичного процесу треба ознайомити чужинецького читача передусім з кращими зразками українських історичних праць. Чи не можна видати принаймні вибірки з деяких праць таких істориків, як Грушевський, Крип'якевич, Дорошенко, Томашівський, Оглоблин? При співпраці українських наукових інституцій, зокрема членів НТШ, УВАН і УІТ редакція і співробітники УАВ постараються виготовити потрібний список важливих українських праць, поінформувати українську громаду про бюджет цих видань, і цей сконкретизований проєкт поставити на публічне обговорення.

Очевидно, якщо переклади та відповідна фахова редакція залежать майже виключно від фінансової бази, тобто поява одної пересічної величини праці залежатиме, мабуть, від „невідбуття одної карнавалової забави" в більшому українському осередку, то значно складніше питання з оригінальними працями. Про докторські дисертації ми вже посередньо згадували. З неопублікованих праць ще частину можна використати, і в цьому відношенні з рамені УАВ появляться у цій категорії монографії про Стефаника і Туган - Барановського ще наприкінці цього року. В першу чергу низка важливих наукових питань ще й далі чекає на свого автора, і тут все залежить не так від нашого темпераменту, як від конкретних обставин.

Поважні наукові праці не пишуться протягом декількох місяців, не напише її аматор української історії чи навіть докторант найкращого університету. Вимагають вони відповідного варстату і років наполегливої праці загавансованих у даній ділянці осіб. Як зазначав свого часу проф. Кубійович, ряд ділянок українознавства не мають уже відповідних спеціялістів і для деяких ділянок, як, наприклад, фольклор чи етнографія, їх, мабуть, принаймні на еміграції, мабуть, і не буде. Такі є факти. Час не жде і існують інші можливості. Як відомо, в сучасну пору деякі більш синтетичні теми звичайно опрацьовуються колективом авторів.

За останніх 25 років ми не спромоглися видати ширшої праці з історії України, за зразком відомої і сьогодні вже, очевидно, перестарілої праці Дорошенка. У цьому відношенні кількакратне перевидання популярної історії Грушевського ледве чи функцію виконає. Щоб цю справу належно прискорити і може навіть сконкретизувати, таку працію може написати група істориків, спеціялістів окремих періодів української історії. І якщо для деякої тематики, скажім для історії княжих часів, у нас покищо таких спеціялістів немає, то для написання цих розділів можна використати у певній мірі і старші праці та, до речі, багату літературу цього предмету.

(Закінчення буде)

З НАШИХ БУДНІВ

Не з перцем, а з серцем

Цього року, як показує календар, вийде знову такий збіг обставин, що в тому самому часі, коли земляки з Нюарку, Ірвінгтону і Філядельфії розговляються свяченим яєчком, ми, нюйоркські старовіри, похочемо з церкви св. Юра сметану лозу, сиріє базьку. Да коротко, бо тільки однотижнева віддаль між одним і другим Великоднем, що й велика, можна б сказати, вигода для всіх тих патріотів, які ще далі висилають до Великодня святочні картки і „викругуються" друкованими бажаннями в „Свободі". Тиждень різниці — це не смерть, як казали в Старім Краю, і ги дістанете картку під Великдень ги у Вербну неділю, традиція від цього не завалиться і календар не постраждає.

В тім, в облиґзі інших, драматичних подій, які розігруються тепер у нашій Церкві, календарні непорозуміння відсуваються само собою на задній план. Пристрасті охолоджуються ще й тому, що залізна гвардія апологетів календарної війни з лав старшого покоління рік за роком відходить у кращі світи ги то за юліянським стилем, ги за григоріянським, — тут перебору немає. Щождо молодого покоління, то йому „байдаро", як сказав би цьому жєці наш ювілят, Гриць Зозуля, а серденє взагалі не знає, на котру ногу стати. Знаю таких староканлендарників, які тепер говорять: „Ех, ги не краще було б, якби всі були зразу перейшли на новий календар?" А є новоканлендарники, що кажуть: „Е, а може краще було б усім нам залишитися при старому?.." І ставлять за приклад жидів, китайців та інших нацменів. Як бачите — бодай на цьому фронті зарисовується у нас якесь єдиномислєє ги тільки натяк на нього.

Цікаво спостерігати, як реагують на різні прояви еміграційного різноголосся земляки, що недавно прибули „з-поза завіси" — з Польщі ги з Совєтської України. Їм дуже важко приходиться ці речі усвідомляти, а нам і поготів не легко все те їм пояснити, витлумачити. Найчастіше можна почути від них таку опінію про наші свари та привари: „Во вам тут задобре живеться! Якби ви пережили те, що ми, то ді інакшої заспівали!" Те саме, врешті, ми говорили і ще далі говоримо про американців, якщо нам не сподобається їхні „гудзицтва" — побутові, релігійні ги політигні. То ж не треба дуже дивуватися, коли тому ги іншому нашому землякові „звідтам" важко зразу полюбити Америку і політигну еміграцію. Пригадаймо собі, як то було 20-22 року тому, коли не один із нас хотів на ґеалт вертатися назад до таборів!

Думаю, що в таку саме святкову пору, як тепер, коли засядемо при великодньому столі, в родинному ги дружньому колі, є найкраща нагода шукати мостів зближення та порозуміння з новоприбулими земляками, — ги то за новим, ги за старим стилем. Одне лише треба мати нам на увазі: щоб не зустрігати їх в перцем, а з щирим, рідним серцем.

Ікер

Федір Бульбенко

ВОЛОДИМИР ЧЕХІВСЬКИЙ

(ДО 50-ЛІТТЯ ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ)

(1)

„Браття, що тільки правдиве, що тільки чесне, що тільки праведне, що тільки чисте, що тільки любе, що тільки гідне хвали, коли яка чеснота, коли яка похвала — думайте про це!" (Фил. 4:8).

I

Ці слова Апостола Павла були дороговказом на протязі всього багатогранного життя для Володимира Мусійовича Чехівського, людини великого розуму, сильної волі, стійкої у досягненні мети, що постала з його переконань.

Як ідейний, свідомий українець громадську роботу на користь українському народу, для визволення України з московського ярма ставив він як головне завдання свого життя.

Усе своє життя Володимир Мусійович Чехівський провадив за вказівками св. Євангелії, за наукою Христа Спасителя і вказівками Апостола Павла: був завжди і всюди правдивим, чесним, чистим, проявляючи любов до свого ближнього, не дбаючи про себе і не шукаючи похвали.

Він був сміливий і безкомпромісовий, не спинявся перед загрозою арештів та заслання так за царського режиму, як і за большевицького.

II

Володимир Мусійович Чехівський народився 19 липня (ст. ст.) 1876 року в родині священика у с. Горохуватка на Київщині. В 18-95 р. закінчив Київську Духовну Семінарію, а в 1900 р. — Київську Духовну Академію. Учений ступінь кандидата церковної історії одержав за наукову працю „Київський митрополит Гавриїл Банулеско-Бодоні" (17-99-1803 рр.). Ця монографія була премійована Радою професорів Академії і надрукована в її аналах за 19-05 рік. Крім того з-під його пера вийшли такі праці: „Боротьба чехів за волю і правду в часи Гуса", „Кому служить церковне панство на Україні", „За звільнення Церкви з-під влади князів тьми" і „За Церкву Христову громаду проти царства тьми". Свого часу були вони надруковані. Писав також він і статті з історії Української Церкви і культури, які містив у часописах, а в 1920-их роках у місячнику „Україна", що виходив за редакцією проф. М. Грушевського при Українській Академії Наук.

Українська ідея захопила Володимира Чехівського ще в юнацькі роки, а в роки навчання в Київській Духовній Академії був він уже пов'язаний з групою свідомих українців - студентів та декого з професорів.

Роки перебування Володимира Чехівського в Київській Академії були, так би мовити, початком його громадсько-політичної діяльности. Під благотворним впливом старших українських діячів він глибоко вивчав рідну історію, літературу і культуру. І тоді вже сформувався як непохитний борець за кращу долю свого народу, за його культурно-національне, політичне й церковне визволення. Вийшов він з Академії добре озброєний знаннями, сповнений ентузіязму і готовности до посвяти.

Володимир Чехівський був старшим сином у великій родині свого батька (шестеро синів і четверо дочок). На його долю ще з старших клас духовного у ч и л и щ а й репетитором усіх молодших братів і сестер. Подружуватися батьків довелося їх до Києва (70 клм.) і підшукувати для них помешкання, забезпечувати їх одежею, харчами, книжками, а головне — слідкувати за тим, як вони вчаться. Внаслідок того у Володимира виробився самостійний характер, уміння й досвід в опікуванні меншими братами, що перейшли потім в опікування українською г р о м а д о ю. Спокійний, п р и в і т л и в и й і м'який у поводженні з людьми, чутливий до всякого горя й нещастя, ішов він на допомогу всім, хто до нього звертався.

III

У 1902-1903 рр. працював Володимир Чехівський помічником інспектора Кам'янець-Подільської Духовної Семінарії, провадячи серед семінаристів н а ц і о н а л ь н о-освідомчу працю.

Український рух в Подільській Семінарії розпочався з „казьонного корпусу", з того будинку, де мешкав Чехівський, і від тих учнів, за якими він, як помічник інспектора семінарії, мав обов'язок наглядати.

Чехівський мав постійний і безпосередній зв'язок з двома-трьома найбільш утаємничими в усі справи „хлопцями", а ті вже вели пропаганду серед інших семінаристів, давали їм книжки та іншу літературу. В клясах виголошували семінаристи реферати у к р а їнознавчого змісту з допомогою В. Чехівського, який, проходжуючи по коридору, подавав знаки кашлем в разі небезпеки. („Сторінки минулого" Ол. Лотоцького, стор. 238-240).

В. Приходько у своїй книжці „Під сонцем Поділля" пише: „При семінарії була бібліотечка, що існувала нелегально". На питання, де можна дістати українські книжки, була відповідь: „Знай, що при семінарії у нас є українці, тільки, Боже борони, нікому! — вони семінаристи, але українці... значить, листи пишуть по-українському, і ... навіть куди підуть у гості чи що, де всі російською мовою, то вони по-українському... принципово. І бібліотека є в пивниці, тільки там і галицькі книжки, недозволені з Австрії" (стор. 33). Далі В. Приходько пише: „Офіціяльна", так би мовити, історія українського руху в Подільській Семінарії починається, власне, з приходу до неї В. М. Чехівського".

В. Чехівський, високий, ставний, з гарним обличчям і блискучими, чорними очима, своїм виглядом імпонував семінарській молоді. А його тактовність у зносинах з молоддю, без бажання „подобатись" і ліберальні погляди на дисципліну: він протестував проти заборони семінаристам ходити до театру і взагалі до міста без дозволу — здобули йому широку популярність. Нарешті глибока релігійність Чехівського, з якою він не крився від „ліберальних ідей", робила його особу високоавторитетною не тільки серед прихильників-українців, але й серед усіх учнів семінарії" (стор. 46).

Працював В. Чехівський у Подільській Семінарії около трьох років і, мабуть, служив би й далі, якби не трапилась одна подія, що викликала велику метушню, вдарила по Чехівському, по семінаристах і по українському руховії в стінах семінарії.

Добігав кінця 1903/1904 шкільний рік. В тому році кінчали Подільську Семінарію яскраві ті вихованці, що були найдовше під впливом В. Чехівського. Згідно з звичаєм усі випускники на чолі з спархіяльним архиєреєм, ректором і іншою шкільною корпорацією мали бути зфотографовані на спільній знимці. Проте, випускники вирішили обійтися без начальства, поставивши в центрі групи свого і д е й н о г о провідника В. Чехівського і бюсти Тараса Шевченка та Миколи Костомарова*). І почалася „справа".

*) Це був сотий випуск Кам'янець-Подільської Семінарії, після дев'ятсот дев'ять років її утовмачування в головах її учнів „вірності самодержавию і русской народности".

(Далі буде)

Курт Вальдгайм і Джордж Буш дістали інформації про плюндрування стрілецьких могил у Львові

Ню Йорк. — Дня 16 березня Об'єднання бувших Вояків Українців у Америці, ОбВУА, з підписом голови Об'єднання д-ра Володимира Галана і секретаря Івана Поритка, надіслало до генерального Секретаря ОН Курта Вальдгайма листа - вияснення у справі варварського большевицького нищення українських стрілецьких могил у Львові, із згадками про палення бібліотек, арешти українських інтелектуалістів і ветеранів та інші беззаконня, що їх чинить московсько - комуністичний режим в советській Україні. Автори листа протестують проти такого поступування й закликають уряд СССР „респектувати наших похованих українських ветеранів". Копію листа для інформації було також надіслано до постійного представника ЗСА в ОН Джорджа Буша. Від Курта Вальдгайма відповідь ще не прийшла. У листі-відповіді американського посла в ОН Джорджа Буша сказано, що „тут, в ОН, і всюди ЗСА виразно виявляють своє невдоволення й будуть його виявляти" — з приводу переслідувань в Україні. „Ми вважаємо, як і Ви, що такі дії советського уряду, включно з арештами, противорічать Універсальній Декларації Людських Прав і, можу сказати, також совєтській конституції".

ЗАКРИТТЯ ВИСТАВКИ КАРТИН КАТЕРИНИ КРИЧЕВСЬКОЇ

Ню Йорк. — Влаштована тут у Пластовому Домі при Другій Евню п. н. „Весна в Україні" виставка малярських праць мисткині Катерини Кричевської триватиме ще тільки в суботу 1 квітня і в неділю 2 квітня. Закриття відбудеться в неділю і тоді ж можна буде відбирати закуплені образи.

ПОСЛАННЯ ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА КИР ЙОСИФА VII З НАГОДИ ЙОГО 80-ЛІТТЯ

Преосвященним Митрополитам, Архиєпископам, Єпископам, Всечесному Духовенству, Преподабним Ченцям, Достойним всенародним Представництвам, хвальним Управам і Відділам Установ і всім Дорогим Вірним

МИР І БЛАГОСЛОВЕННЯ!

Зложивши належну подяку Святішому Отцеві Папі Павлові VI, Еміненціям Кардиналам, Екселенціям Міністрам й Екселенціям Амбасадорам держав, дуже мило мені тепер висловити слова вдячности Представникам нашої Помісної Церкви і Народу та всім Вірним за жертвенні Служби Божі, занесені молитви, устроєні високоідейні і високомистецькі концерти, академії, присвячені засідання, письменницькі, наукові і часописні розвідки і статті, та безчисленні привіти, особисті і від родин, з нагоди мого 80-ліття.

Коли, одначе, мимо виразного бажання звести його до тихої молитви і найскромнішої згадки, в цей час всенародної скорби, вони відбилися широким відгомоном не лиш серед своїх, але і чужих; тому почуваюсь зобов'язаним і до прилюдного та щирого благодарення.

Бодрий голос нашої Помісної Церкви й Українського Народу, і то в момент лютого времени, свідчить наглядно, що вони почули себе об'єднаними з тої нагоди, в своїй долі і недолі. І в тому саме вага скромного 80-ліття. Мимоволі виринула думка підвести підсумок за минулий період і поставити питання про майбутнє.

Нема найменшого сумніву, що ми вийшли вже з часів застою і вагань, і самозрозуміло, що ми знову тривожимося своїм будучим. Нехай щирі і, не раз з глибин серця, пливучі привіти і побажання, висловлені для ювілята, супроваджає надалі тверда постанова молитви і жертвенної праці. Передред нами ще важкий шлях, на якому, одначе, просвічує нам сильна віра і надія на Божу поміч, бо

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

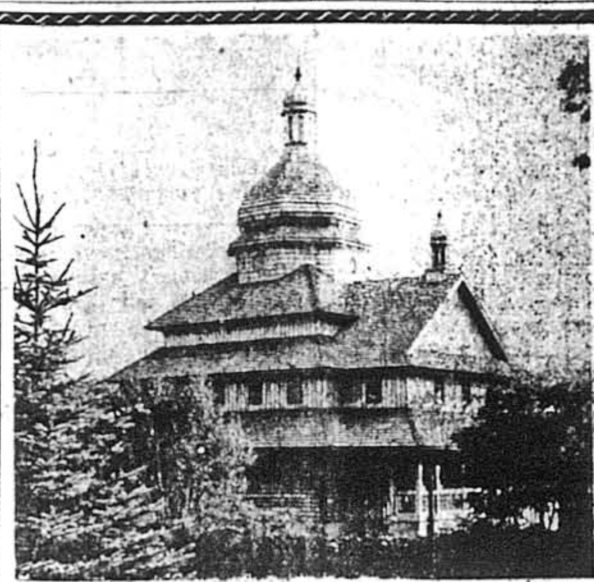
Благословення Господнє на Вас!

Дано в Квітну Неділю 1972 р.

Смиренний Верховний Архиєпископ і Кардинал
† *ЙОСИФ*

ІНДІЙСЬКИЙ УРЯД ВІДКИНУВ повідомлення американського амбасадора Кеннета Кітінга, що він хоче власним літаком полетіти на відкриття шпиталю, збудованого в одній індійській місцевості американськими грішми.

ЯПОНІЯ ПЕРЕСТАНЕ давати торговельні кредити Вільному Китаєві з його осідком на Тайвані (Формозі), коли теперішній кредит у висоті 36 мільйонів дол. вичерпається — проголосив японський міністер фінансів.

ПОРЯДОК ВЕЛИКОДНІХ БОГОСЛУЖЕНЬ

в церкві св. Володимира
в УКРАЇНСЬКОМУ СЕЛІ в ҐЛЕН СПЕЙ, Н. Й.

Дня 7-го квітня: Велика П'ятниця та Благовіщення Преч. Діви Марії:
Год. 6:30 веч. — Божественна Літургія
Год. 7:00 веч. — Виложення Плащаниці
Від год. 8-10-ої веч. — Слухання Сповідей

Дня 8-го квітня: Велика Субота
Від 9-10-ої год. ранку — Слухання Сповідей
Год. 10-та рано — Божественна Літургія св. Василія Великого. Цілий день до год. 10-ої веч. — Відвідування Божого Гробу

Дня 9-го квітня: СВІТЛЕ ВОСКРЕСЕННЯ Г.Н.І.Х. — ВЕЛИКДЕНЬ
Год. 10-та рано — Містополуношниця — Воскресна Утреня
Год. 11-та рано — АРХИЄРЕЙСЬКА ЛІТУРГІЯ. В часі Літургії співає хор Церкви св. І. Хрестителя з Нюарку, Н. Дж.
Год. 12:30 — Свячення пасок на подвір'ї біля Церкви
Год. 1:00 — Спільне Великоднє снідання в Ґлен Спа Ресторані
Год. 3:00 — Традиційні гагілки. Хороводи у виконанні пластов. молоді — Пластової Станиці в Нюарку, Н. Дж.

У Велику П'ятницю в год. 8:30-9:00 веч. — радіовисильня ВДЛС-1490 передаватиме великопосні псальми. У Велику Суботу о год. 9-ій веч., ця сама станція передаватиме спеціяльну Українську Великодню програму.

Білети на Спільний Великодній Сніданок, що відбудеться 9-го квітня ц. р. в Ґлен Спа Ресторані п-ва Ляховича до набуття в
Ню Йорк — Ераст Куровицький, тел. 477-0344 —
АРКА — GR 3-3550
Нюарк — Дніпро, тел. 373-8783
Філядельфія — Еліта, п-ва Татунчаків — телефон (215) 457-5905
Українське Село, Ґлен Спей, Слава Гунчак, телефон (914) 856-5549
Порт Джервіс — Дан Енд Марис Кидн Шап, 73 Пайк стр.

Білети в ціні: дорослі 6.00 дол., молодь 4.00 дол.
Білети в розпродажі до 2-го квітня включно. Проситься набувати білети заздалегідь, з огляду на обмежену скількість місць.

Комітет Будови Церкви в Ґлен Спей, запрошує всіх Мешканців нашого Українського Села та околиці з їхніми Родинами, як рівнож Гостей, взяти численну участь у наших цьогорічних великодніх святкуваннях.

ПОМЕРЛА СВ. П. ЕВА КОСАНОВСЬКА

В останній хвилині, як це число „Свободи" вже було готове до друку, одержано повідомлення, що в Ґлен Спей, Н. Й., померла в четвер, 30-го березня св. п. Ева Косановська, з дому Чапля, осиротивши чоловіка Климентія, сина Стефана, дочку Лідію з мужем Борисом брата Богдана з дружиною і дітьми та ближчу і дальшу родину. Похорон був заповіджений на суботу, 1-го квітня, в Ґлен Спей. В. Й. П.

Український Католицький Університет у Римі...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

(Закінчення зі стор. 1-ої)

жавне право України). Більшість із запрошених викладачів вже дали свою згоду.

Виклади, як звичайно, будуть відбуватися до обіду, а час по полудні буде зарезервований для екскурсій та оглядин Риму з його цінними пам'ятками. Деякі вечори будуть призначені для семінарів та дискусій групами. До диспозиції студентів та викладачів буде університетська бібліотека, як також римські бібліотеки.

Викладачі і студенти мешкатимуть у приміщеннях Університету та в гостинній обителі св. Сергія і Вакха при площі Мадонна дей Монті, 3. Оплата за курс виносить 75 дол., а для менш заможних — 50 дол. Прохання про знижку треба відповідно умотивувати. Кошти перебування 6 дол. денно. Транспорт в Римі з обителі Сергія і Вакха до Університету включено в кошти перебування.

З уваги на потрібну підготову кімнат, як також інші приготування, управа Курсів бажає мати певне число заздалегідь зголошених курсантів. Тому просять усіх зацікавлених вже зголошуватися на цьогорічні Курси на адресу Українського Католицького Університету, яку подаємо: Universita' Cattolica Ucraina, Via di Boccea, 478, 00166 — Roma — Italia, Europe.

Вступайте в члени УНСоюзу!